

Chương 23

Mẫn Nhu tự nhiên mở mắt ra, cả cơ thể mệt mỏi đau nhức, dưới chăn, bàn tay nhỏ khê để sang bên cạnh nhưng chỉ tiếp xúc với không khí lạnh lẽo.

Từ từ ngồi dậy, Mẫn Nhu sửa sửa mái tóc quăn, sau đó sắp xếp chăn nệm chỉnh tề, bên trong không khí dường như còn lưu lại hơi thở của Lục Thiếu Phàm, cô thở dài, khéo miệng nở nụ cười.

Khi cô rửa mặt bận đồ xong liền đi xuống lầu, trên bàn cơm chỉ còn có bà Lục, cử chỉ tao nhã uống sữa, thấy Mẫn Nhu đi tới liền gật đầu: “Ngồi xuống đi, uống chút canh bổ sung sức khỏe.”

“Dạ, cảm ơn mẹ.”

Mẫn Nhu ngồi xuống, dì Mai từ trong bếp mang chén canh đặt đến trước mặt, mùi hương thơm ngào ngạt khiến Mẫn Nhu tò mò cầm lấy thìa, múc một muỗng nếm thử hương vị.

“Nếu thích thì uống nhiều một tí, là xương bò sáng nay mẹ dặn dì Mai ra chợ mua cho con.”

Mẫn Nhu múc muỗng canh cho vào miệng, nhìn luồng khói nóng từ bát canh bốc lên không thể nào uống muỗng thứ hai.

“Phụ nữ chúng ta phải có con thì mới có thể giữ được tình cảm của đàn ông.”

Bà Lục nói băng quơ, nhưng hàm ý bên trong Mẫn Nhu dĩ nhiên hiểu, ngẩng đầu, nhìn bà Lục cười.

“Con biết thưa mẹ.”

Dưới ánh mắt kì vọng của bà Lục, Mẫn Nhu cố gắng uống xong chén canh thật bò, thấy bà Lục tỏ vẻ hài lòng rồi đứng dậy chuẩn bị đi làm, Mẫn Nhu hít sâu, muốn đè nén cảm giác khó chịu trong bụng.

“Con nếu đã gả vào Lục gia, người làm mẹ này cũng sẽ đứng về phía con.”

Bà Lục tay cầm túi xách, trước khi đi còn cố gắng mang đến cho cô niềm tin vào hôn nhân, Mẫn Nhu cười tươi một cách kiên định: “Mẹ, mẹ yên tâm con sẽ không vì người ngoài mà từ bỏ Lục Thiếu Phàm.”

“Nếu đã nói là người ngoài vậy thì đừng để trong lòng.”

Bên ngoài tiếng động cơ xe khởi động, bà Lục vội vàng nói với Mẫn Nhu rồi tao nhã đi ra ngoài.

Bắt đầu từ tối qua, bà Lục vẫn luôn đứng về phía cô, đối với thái độ của Mục Lâm Thu cũng thêm phần khách sáo, không hề thân thiết. Nếu Mục Lâm Thu trước đây từng là người yêu của Lục Thiếu Phàm, vậy những hành động của bà

Lục đã chứng tỏ bà không tán thành để Mục Lâm Thu chen chân vào cuộc hôn nhân của cô và Lục Thiếu Phàm.

Nhớ tới lúc trước, Bà Lục là một vị phu nhân nghiêm khắc, bây giờ Mẫn Nhu hoàn toàn phủ định cái nhìn này, bà là người hiểu lí lẽ, một khi đã chấp nhận ai sẽ bảo vệ người đó, đối với Mẫn Nhu cũng như thế.

Di động ở trên bàn phát ra chấn động nhỏ, Mẫn Nhu nhìn màn hình là Chân Ni gọi.

“Nhu, mình vừa nhận được điện thoại, ông Piaget muốn gặp cậu.”

Giọng nói đầy kích động của Chân Ni tiến thẳng vào màng tai, bàn tay cầm di động khẽ căng cứng, trên gương mặt bình thản của Mẫn Nhu xuất hiện sự dao động.

“Ông ấy không phải đang ở Thụy Sĩ sao?”

“Vừa rồi trợ lý của ông ấy gọi đến công ty, bảo chúng ta đến khách sạn Lôi Địch gặp ông ấy, oa, ông Piaget là ông hoàng CEO, cậu sẽ làm người phát ngôn của họ ở thị trường Trung Quốc, chính vì thế hôm nay cậu cố gắng làm cho tốt.”

Mẫn Nhu hé miệng cười, không để tâm đến sự hưng phấn và kích động của Chân Ni, ánh mắt nhìn xuyên qua rèm cửa quan sát ánh mặt trời ngoài cửa sổ, đôi mắt nhu hòa bị cắt nát thành từng mảnh vụn từ từ chìm vào sâu trong im lặng.

“Chân Ni, cậu tới Lục gia đón mình đi!”

Đứng trước cửa, Chân Ni sợ đầu sợ đuôi như bảo mẫu đứng ở cạnh cửa xe, khi thấy bóng Mẫn Nhu ở xa, tính bước tới đón thì nhìn cảnh vệ liền im bật dừng lại, ngại ngùng vẫy tay với Mẫn Nhu.

“Sao lại mặc như thế?” - Chân Ni đánh giá Mẫn Nhu, trong lòng kinh ngạc nhưng cũng tức giận. “Tốt xấu gì người ta cũng là nhân vật lớn, cậu mặc như thế có phải rất không tôn trọng ông ấy không?”

Mẫn Nhu miễn cưỡng cười nhìn Chân Ni nhú mày, không phản bác gì cả bước vào xe: “Ông Piaget khi nào thì tới?”

Chân Ni thuận tay khép cửa xe, lấy laptop ra, đem tư liệu tìm được để trước mặt Mẫn Nhu.

“Theo cách nói của trợ lý ông ấy thì ông ấy vừa về tới qua, lần này đến thành phố A là để giải quyết vấn đề kinh doanh ở thành phố A, mặc khác, hình như muốn cậu chụp quảng cáo cho quý này.”

Lông mày Chân Ni bỗng nhiên trở nên lo lắng, đôi mắt quét sang Mẫn Nhu đang an tĩnh ngồi một bên: “Nhu, lần đầu tiên gặp ông Piaget, chúng ta cũng nên đi mua một bộ quần áo hàng hiệu.”

Thấy Chân Ni ra hiệu cho tài xế quay đầu xe, Mẫn Nhu vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Ông Piaget không phải là người nhìn bề ngoài đánh giá ai đó, không cần phô trương, nếu không sẽ phản tác dụng.”

“Cậu làm sao mà biết thế?”

Chân Ni nghi ngờ quan sát kỹ Mẫn Nhu, gương mặt nhỏ tươi như nắng, tròng bỏ đôi mắt xinh đẹp, chút phiền muộn nhàn nhạt bên trong hiện lên rồi biến mất thì Chân Ni không thể tìm được bất kỳ tin tức gì.

“Mẫn tiểu thư, ngài ấy đang chờ cô.”

Vừa tới cửa phòng tổng thống ở khách sạn, trợ lý đã đứng túc trực ngay cửa đặc biệt đợi cô, vừa thấy bóng cô liền chào đón.

Vì để tiện cho công việc, nên mỗi nơi khác nhau đều có an bài trợ lý riêng, tiếp đãi Mẫn Nhu là trợ lý người Trung Quốc, cũng nói được tiếng Trung.

“Vị tiểu thư này xin mời sang phòng cách vách để chờ.”- Chân Ni tính đi vào thì bị bảo vệ ngăn lại.

“Nhu.”

Chân Ni lo lắng nhìn trợ lý và Mẫn Nhu đi vào, Mẫn Nhu dừng lại quay đầu trấn an Chân Ni: “Cậu đi qua phòng đó chờ đi, lát nữa mình sẽ ra.”

Trên ghế sofa bằng da, một người đàn ông ngoại quốc tuổi trung niên mặc bộ tây trang màu đen, hai chân thon dài tay cầm ly rượu vang nhấm nháp, nghe tiếng bước chân liền quay đầu lại, cơ thể cường tráng gương mặt nở nụ cười hiền lành.

Mẫn Nhu đi tới trước ghế, nhìn người đàn ông buông ly rượu đứng dậy, vươn tay, gương mặt nhỏ nhắn không hề rụt rè, mỉm cười tươi:

“Rất vui khi có thể gặp được ông, ông Piaget.”

Người đàn ông nở nụ cười lịch sự, phong độ cầm lấy bàn tay nhỏ của Mẫn Nhu, dùng tiếng Trung không lưu loát để nói:

“Mẫn tiểu thư đã lâu không gặp, mau ngồi đi.”

Mẫn Nhu cũng không từ chối, vừa ngồi xuống đã có quản gia riêng bưng tách Cappuchino để đến trước mặt.

“Tôi biết cô thích Cappuchino nên cố tình kêu họ chuẩn bị, không biết có hợp khẩu vị của cô không?”

Ông Piaget nói tiếng Trung bập bẹ, phát âm không chính xác nghe có chút buồn cười, Mẫn Nhu bưng tách Cappuchino mím môi hớp một ngụm, trên mặt là nụ cười hài lòng:

“Cảm ơn ngài.”

“Một năm không gặp, Mẫn tiểu thư xinh đẹp hơn rất nhiều.”

Đôi mắt màu xanh sâu thẳm của ông Piaget dừng lại trên gương mặt kiêu mi của Mẫn Nhu, tự đáy lòng ca ngợi nói, giọng nói không hề nghe thấy tia khinh bạc.

Trong mắt Mẫn Nhu khẽ mỉm cười, môi khẽ cong lên nhưng lại khiến người ta thấy được luồng ánh sáng hạnh phúc toát ra từ trên người cô.

“Mẫn tiểu thư, lần trước cô vừa tới Thụy Sĩ đã vội vã đi, phu nhân của tôi rất nhớ cô, lần này cố ý bảo tôi mời cô sang Thụy Sĩ, tiện thể mang theo cả bạn trai của cô, bà ấy rất muốn gặp người đàn ông đã khiến cho Mẫn tiểu thư bất chấp như thế.”

Mẫn Nhu khẽ mấp máy môi, trên mặt không còn nụ cười nhạt, mà thay vào đó là nụ cười gượng gạo: “Nếu có thời gian, tôi nhất định sẽ sang đó chào phu nhân.”

Mẫn Nhu trả lời tránh nặng tìm nhẹ, trong đôi mắt ông Piaget lóe lên tia sáng sâu xa, nhưng không vạch trần, vừa định mở miệng nói tiếp với Mẫn Nhu thì tiếng cửa vang lên, trên mặt ông nở nụ cười bí ẩn.

“Mẫn tiểu thư, tôi cố ý chuẩn bị một niềm vui cho cô, không biết cô có thích hay không?”

Mẫn Nhu khó hiểu nhìn theo mắt ông, nhìn ra cửa, cùng lúc thấy hai bóng người đi tới, giật mình một chút nhưng lập tức khôi phục sự bình lặng, tự nhiên cầm lấy tách Cappuchino uống.

“Ông Piaget thật hân hạnh khi được ông mời tới, đây là bạn gái của tôi, Mẫn Tiệp.”

Giọng nói trầm thấp lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng vang lên giữa căn phòng yên tĩnh, Mẫn Nhu để tách xuống cạnh bàn, đưa mắt nhìn hai người, Mẫn Tiệp và Kỷ Mạch Hằng đều kinh ngạc khi nhìn thấy Mẫn Nhu.

Chẳng qua Kỷ Mạch Hằng ngay lập tức lấy lại vẻ lạnh lùng, còn Mẫn Tiệp chỉ giật dữ nhú mày, liếc nhìn Mẫn Nhu đầy mắt mỡ, bộc lộ sự chán ghét không hề che giấu.

Bên trong căn phòng xa hoa, sau khi Kỷ Mạch Hằng giới thiệu xong, mọi thứ đều rơi im lặng, Mẫn Nhu có thể nhìn thấy nụ cười cứng ngắc trên mặt ông Piaget, ánh mắt liếc nhìn Mẫn Nhu hơi phân lúng túng.

Mẫn Nhu chỉ nhìn Kỷ Mạch Hằng cười nhạt, không khóc lóc không oán trách, nhạt như nước, tưởng như Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp chỉ là người xa lạ.

Lông mày đen của Piaget nhíu chặt, không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn về phía Kỷ Mạch Hằng mang theo chút suy nghĩ và dò xét, sau đó liếc sang Mẫn Tiệp, ông nhìn ra địch ý của Mẫn Tiệp dành cho Mẫn Nhu về nghi hoặc càng sâu.

“Ngài Piaget, chuyện quây kinh doanh...”

Kỷ Mạch Hằng cất tiếng hỏi thăm, nhưng không hề có vẻ khấp nép, cứ đứng đó, trên người không nhìn thấy chút lo lắng hay nịnh hót.

Đây chính là Kỷ Mạch Hằng, dù đối mặt với một đại doanh nghiệp anh vẫn luôn duy trì sự kiêu ngạo nghiêm nghị, không hề cúi người cũng không xu nịnh.

“Chuyện quây kinh doanh, hôm nay tôi không muốn nhắc đến, tối qua làm tới khuya nên hơi mệt, để lần khác tôi sẽ bàn bạc với Kỷ Tổng.”

Lời nói của ông Piaget uyển chuyển như ý cự tuyệt rất rõ, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng cứng đờ, một tay giữ Mẫn Tiệp đang tính mở miệng nói, trên gương mặt lạnh lùng là vẻ khiêm tốn và cảm thông.

“Vậy chúng tôi xin cáo từ, ngài cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Kỷ Mạch Hằng xoay người rời đi, Mẫn Tiệp không cam lòng, ánh mắt lạnh lùng của Kỷ Mạch Hằng quét sang gương mặt nhỏ nhắn thản nhiên của Mẫn Nhu, Mẫn Nhu nghênh đón ánh mắt thâm sau đó, hai lưng thẳng không hề trốn tránh, cằm dưới nâng lên.

Hai mắt Kỷ Mạch Hằng ngẩn ra, môi mím lại không nói thêm gì nữa, ánh mắt dò xét ý tứ không rõ ràng, kéo Mẫn Tiệp nghênh ngang bỏ đi.

“Nếu ông mệt, vậy tôi cũng không quấy rầy.”

Mẫn Nhu mỉm cười đứng dậy, vẻ mặt ông Piaget đầy suy tư, lúc chuẩn bị bỏ đi, ông liền mở miệng gọi lại.

“Mẫn tiểu thư, tôi cảm thấy chúng ta cần phải sửa đổi hợp đồng một chút.”

Ngay cửa phòng tổng thống, Chân Ni thấy Mẫn Nhu từ trong bước ra, lập tức chạy lại quan tâm hỏi: “Không sao chứ? Lúc nãy mình thấy Kỷ Mạch Hằng và Mẫn Tiệp đi vào.”

Mẫn Nhu lắc đầu một cái, người trợ lý cúi đầu tiễn cô ra ngoài, sau đó cô cùng với Chân Ni đi về phía thang máy.

“Nhu, có thật là ổn không?”

Chân Ni cẩn thận quan sát sắc mặt Mẫn Nhu, chỉ sợ lúc này ở trong phòng Mẫn Nhu bị ám ức, cố gắng chịu đựng không nói ra.

Mẫn Nhu bấm nút thang máy, đôi mắt nhìn chăm chú thần sắc lo lắng của Chân Ni, cô bật cười một tiếng, bàn tay khoác lên vai Chân Ni, nghiêm túc nói: “Mình không sao, Kỷ Mạch Hằng là quá khứ, Lục Thiếu Phạm là hiện tại và tương lai của mình, cậu nghĩ mình sẽ một người không có ý nghĩa gì mà làm tổn thương đến những người quan tâm mình sao?”

Mẫn Nhu nở nụ cười nhạt, đôi mắt kiên định khiến cho Chân Ni thở phào nhẹ nhõm, lúc nhìn thấy bóng người cao lớn sau lưng Mẫn Nhu thì vẻ mặt liền căng ra, tính nói nhưng không biết nói gì.

Mẫn Nhu thấy Chân Ni muốn nói lại thôi, tò mò xoay người lại, nhìn thấy gương mặt tuấn tú lạnh như tờ của Kỷ Mạch Hằng, đứng ở phía sau cô không xa.

Lời nói lúc này, Kỷ Mạch Hằng nghe thấy rồi?

Mẫn Nhu nhướn lông mày kẻ đen, không nhìn tới Kỷ Mạch Hằng, kéo Chân Ni bước vào thang máy, cho dù Kỷ Mạch Hằng bước vào theo, cô cũng không hề khó chịu.

Từ trái nghĩa với yêu không phải hận, mà là hờ hững, dần dần cô đã đẩy Kỷ Mạch Hằng về phía sau, hận từ đó theo gió bay đi, lúc nhìn thấy nhau, chỉ có sự hờ hững, yêu hay hận tất cả đều là những thứ ngu ngốc.

Trong không gian kín bưng, ai cũng không mở miệng, Mẫn Nhu ngẩng đầu nhìn cửa sổ tầng trệt, Chân Ni vẫn coi thường nhìn Kỷ Mạch Hằng lạnh lùng đứng kế bên.

Chuông điện thoại di động vang lên bên trong thang máy, Mẫn Nhu có thể cảm thấy chiếc điện thoại trong túi rung lên, lấy nó ra, trên màn hình là hình Lục Thiếu Phàm, lúc anh không chú ý cô đã lên chụp.

“Thiếu Phàm có chuyện gì thế?”

Giọng nói dịu dàng không biết tại sao lại như làm nũng, đôi môi đỏ khi nhìn thấy số Lục Thiếu Phàm thì không tự chủ tạo nên độ cong.

“Anh nhớ em, muốn cùng em ăn cơm trưa.”

Giọng của Lục Thiếu Phàm như luồng nắng ấm khiến cô nheo mắt lại, lười biếng tựa người vào vách thang máy, trên gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười ngọt ngào của người con gái đang yêu.

“Được, em sẽ tới tòa thị chính tìm anh, bây giờ em đang ở khách sạn của cha.”

Cô không có ý định lừa dối Lục Thiếu Phàm, cho nên giọng nói không mất tự nhiên, dù Kỷ Mạch Hằng ở bên cạnh thì sao, cô không phải đang diễn trò với Lục Thiếu Phàm, chưa từng nghĩ dùng cách này báo thù Kỷ Mạch Hằng.

“Anh vừa lái qua khỏi Đại Kiều, thuận đường tới khách sạn, em ở đó chờ anh, mười phút nữa anh tới.”

Mẫn Nhu đại khái đoán ra, Lục Thiếu Phàm tính sang Lục gia đón cô, nếu không sao lại đi về phía Đại Kiều, trong tim được hạnh phúc lấp đầy, Mẫn Nhu dịu dàng nói:

“Được, em ở đại sảnh chờ anh.”

“Chân Ni, cậu về trước đi, mình cùng Thiếu Phàm đi ăn cơm.”

Chân Ni nhìn thấy Mẫn Nhu tươi cười rạng rỡ e thẹn, niềm hạnh phúc chỉ có người con gái đang yêu mới có, Chân Ni vui mừng gật đầu, xem ra Lục Thiếu Phàm thật sự có thể mang đến tương lai cho Mẫn Nhu.

“VẬY MÌNH ĐI TRƯỚC, CẬU ĐI CẨN THẬN.”

Mẫn Nhu tự nhiên biết Chân Ni bảo cô cẩn thận cái gì, gần đây cô trốn tránh, các tờ báo không tìm ra tin tức gì của cô thì không có nghĩa đám chó săn đã ngủ đông, bất cứ khi nào cũng sẵn sàng đem tin tức của cô công bố ra ngoài.

“MÌNH BIẾT.”

Sau khi tạm biệt Chân Ni, Mẫn Nhu liền đeo kính, nhàm chán đi thông thả ra đại sảnh, ngồi xuống ghế sofa dành cho khách cầm lấy quyển tạp chí tùy ý mở xem.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện đôi giày da màu đen, Mẫn Nhu mở to mắt, mỉm cười dễ hiểu, ngẩng đầu nhìn người đi tới không phải là Lục Thiếu Phàm, nụ cười cứng đờ sau đó là vẻ lãnh đạm.

Cô cũng nhận ra Kỷ Mạch Hằng kiếm cô thì chẳng có gì tốt, chẳng lẽ lại cảnh cáo cô không nên quá đáng? Mẫn Nhu trào phúng cười một tiếng, mặc kệ Kỷ Mạch Hằng, đem tạp chí để lên bàn đứng dậy bỏ đi, cô sẽ không vì một người nhàm chán mà lãng phí thời gian của mình.

“Mẫn Nhu, cô nên dừng những hành động ngậy thơ của mình lại, nếu không cuối cùng người bị thương sẽ là cô.”

Giọng nói lạnh tháp nghiêm túc cảnh cáo cô, Mẫn Nhu cười lạnh đáp lại, nghênh đón đôi mắt sâu không thấy đáy của Kỷ Mạch Hằng, nhìn thấy trong đó hình ảnh cô sững sốt nhưng sau đó khôi phục vẻ kiêu ngạo.

“Ngậy thơ? Tôi không hiểu Kỷ Tổng đang nói gì, đối với những lời khuyên vô nghĩa của Kỷ Tổng rất khó để lọt vào tai.”

Vẻ mặt Mẫn Nhu khinh khỉnh, mỉa mai cười vào mặt Kỷ Mạch Hằng, khoe môi cong lên, đứng dậy cầm túi xách xoay người bỏ đi.

Trải qua ba năm, sự lạnh lùng vô tình của Kỷ Mạch Hằng khiến cô bị thương bao nhiêu lần, lúc này rời khỏi anh ta, dù là thật hay giả cô cũng không cần sự quan tâm của Kỷ Mạch Hằng!

Mẫn Nhu thở hắt hắt đi ra cửa khách sạn, đúng lúc xe thể thao của Lục Thiếu Phàm dừng lại, cửa kính hạ xuống, lọt vào mắt là gương mặt anh tuấn nho nhã, nụ cười ôn nhu khiến cô lệ thuộc.

“Ai khiến em không vui vậy?”

Vừa lên xe, ánh mắt minh mẫn của Lục Thiếu Phàm liền nhận thấy vẻ khác thường của cô, chân thành hỏi.

“Đâu có không vui, anh mau lái xe đi.”

Lục Thiếu Phàm cũng không hỏi nhiều, ánh mắt thâm thúy nhìn xuyên qua vẻ mặt tươi cười của Mẫn Nhu, sau đó nhìn ra cửa kính xem, rồi xoay người mở máy xe.

“Ngày mai chụp hình cưới, em muốn đi đâu?”

“Ừ... em thích Lavender Farm.”

Biết rõ mùa này hoa Huân Y chắc đã héo tàn, nhưng trước ánh nhìn ôn nhu của Lục Thiếu Phàm cô lại bắt đầu làm nũng.

Anh ngấm nhìn cô vì anh mà mỉm cười để lộ lúm đồng tiền, khóe miệng lại càng cong lên, bàn tay trắng vượt qua mái tóc đen nhánh của cô, mang theo sự yêu thương cung chiêu. Cả bầu trời trong xanh, phía trước của một màu tím menh mông, mùi hoa Huân Y thoang thoang trong gió thổi qua hơi thở của cô. Mẫn Nhu có một cảm giác ngọt ngào, giờ phút này không có ngôn từ nào hình dung được sự cảm động trong cô.

“Đi thôi, thay quần áo đi.”

Bàn tay to nắm lấy tay cô, xúc giác khiến cho trái tim cô bao phủ cảm giác ngọt ngào, nhìn anh, đôi mắt đen như ngọc nhu hòa cúi xuống nhìn cô, ánh mắt lưu luyến thâm tình khiến cô không thể né tránh.

“Làm thế nào anh làm được vậy?”

Đi về phía xe thay quần áo, trong lòng Mẫn Nhu vẫn tò mò, nhẹ nhàng nhéo tay Lục Thiếu Phàm hỏi.

Lục Thiếu Phàm chợt dừng bước, cơ thể cao lớn chăm chú quan sát đôi mắt mơ màng trên gương mặt nhỏ nhắn của cô, mãi sau không hề nhìn đi, ánh mắt của anh quá mức nóng bỏng lại nhìn chăm chú khiến cô đỏ mặt. Sau đó, anh dịu dàng đáp:

“Chỉ cần Mẫn Nhu muốn, thứ Lục Thiếu Phàm có đều sẽ cho em.”

Giọng nói dịu dàng đầy yêu thương, vẻ mặt nghiêm túc khiến cô tin anh vì cô mà quan tâm, trong chớp nhoáng hình ảnh Kỷ Mạch Hằng và Mục Lâm Thu nhảy khỏi đầu cô, trong mắt cô chỉ có người đàn ông cao quý xuất sắc này.

Bàn tay nhỏ bé nắm chặt tay Lục Thiếu Phàm, nhìn chiếc nhẫn tỏa ra ánh sáng, vẻ mặt chân thành của anh, trên mặt là nụ cười vui vẻ hạnh phúc, dù giữa hai người chưa từng có quá khứ, nhưng bây giờ họ lại bên nhau đúng là trời cao ban ân.

Sự xuất hiện của Mục Lâm Thu là chướng ngại vật trên con đường hôn nhân của họ. Lúc này, sự nghiêm túc trịnh trọng của Lục Thiếu Phàm khiến Mẫn Nhu cảm nhận được, Mục Lâm Thu chẳng qua là hòn đá kê chân để đến được hạnh phúc.

Giữa hai người luôn có một khoảng cách ngăn, nhưng khi Mục Lâm Thu đến đã cho họ thấy rõ tình cảm của nhau.

Cô dâu mặc váy cưới chậm rãi đi vào trang trại hoa, gió thổi nhẹ qua, cả cánh đồng Huân Y rung chuyển tạo thành tầng tầng lớp lớp sóng màu tím đậm,

Mẫn Nhu xoay người nhìn Lục Thiếu Phàm vừa bước xuống xe, trên mặt nở nụ cười vui vẻ.

Lục Thiếu Phàm thanh tao lịch sự bước tới, đón lấy ánh mặt trời chói lòa, ánh mắt chăm chú nhìn Mẫn Nhu không muốn rời đi.

Trong sóng biển màu tím chập chờn theo gió, cô như tinh linh lần đầu tiên hạ phàm, cười tủm tỉm nhìn anh, vẻ xinh đẹp đó khiến chút lý trí kiêu ngạo cuối cùng của anh dần dần thoát ra khỏi não, ánh mắt của anh mất không chế vừa nóng bỏng vừa trở nên thâm thúy.

“Lục tiên sinh?”

Nhân viên nhắc nhở khiến cho Lục Thiếu Phàm tỉnh lại, thong dong cười một tiếng đuổi theo bóng cô, khung cảnh tuyệt mỹ như trong mộng.

“Chú rể, tân nương gần thêm chút nữa, đúng, cứ như thế.”

Nhiếp ảnh gia hướng dẫn hai người ôm nhau thân mật hơn nữa, Lục Thiếu Phàm cực kì có kinh nghiệm ôm lấy eo cô, áp sát vào cơ thể anh không có tia hở.

“Lục Thiếu Phàm, đừng ôm chặt thế, thật sự rất khó thở.”

Cô có thể thấy nhân viên xung quanh cười trộm, vẻ mặt thẹn thùng, nhẹ giọng trách cứ, nhưng lời nói kia chẳng có bao nhiêu tác dụng, bàn tay kia vẫn như sắt giam cầm lấy cô, sau khi cô nói xong càng dùng sức.

“Này, Lục...”

Cô xấu hổ ngẩng đầu, cắn răng nghiêng lợi đáng vẻ ngây thơ, nhìn thấy sự nóng bỏng đang bốc lên trong mắt anh thì liền bối rối, muốn xoay đầu đi thì nhiếp ảnh gia gọi:

“Cô dâu đừng cử động.”

“Bà xã, em phải nghe lời nhiếp ảnh gia nói, ngoan nào!”

Mẫn Nhu tức giận giậm chân, nhìn dáng vẻ bình thản của anh Mẫn Nhu đành ngậm bồ hòn làm ngọt, một luồng sáng lóe lên trong mắt, Mẫn Nhu cười trộm, đôi môi đỏ kiêu diễm mở miệng, ánh mắt đầy đùa cợt, bàn tay nhỏ bé để lên bên eo Lục Thiếu Phàm.

“Ông xã, cười đi đừng cau mày, sao lại trông có vẻ ủ rũ như thế?”

Mẫn Nhu dịu dàng cười nói, đôi mắt giảo hoạt giống như đứa trẻ nhỏ làm chuyện xấu mà chưa bị ai phát hiện, lông mày đen của Lục Thiếu Phàm nhướng lên, bên hông của anh liền thấy đau, môi kéo ra nụ cười u nhã.

“Đáng vẻ như vậy bà xã đã thấy vui chưa?”

Anh cúi người, hơi thở mập mờ phả vào tai cô, khiến cô run lên, ảo não quay đầu, trên gương mặt anh là nụ cười khế đắc ý, giống như thấy cô đỏ mặt xấu hổ là chuyện rất vui vẻ.

“Chuẩn bị, một hai ba!”

Khi nhiếp ảnh gia cao giọng kêu, chuẩn bị chụp thì điện thoại Lục Thiếu Phàm vang lên, cắt ngang quá trình chụp.

Gương mặt đang tươi cười của Lục Thiếu Phàm lại trở nên âm trầm, không hề để ý đến điện thoại di động, trực tiếp nhấn nút tắt, nhưng khi hai người tạo hình xong lần nữa thì tiếng chuông lại vang lên, âm thanh lớn khiến mọi người đều không vui.

Lục Thiếu Phàm tắt điện thoại thì Mẫn Nhu giữ lấy cổ tay anh: “Anh nghe đi, lỡ có gì quan trọng thì sao!”

Nhìn đôi mắt cô không hề có tia bất mãn, vẻ mặt âm trầm của Lục Thiếu Phàm tan đi, dịu dàng mỉm cười, giữ lấy gương mặt cô rút di động trong túi ra.

“Tôi không phải đã nói rồi sao, hôm nay tôi có chuyện quan trọng không muốn ai gọi điện thoại làm phiền!”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm réo rắt mang theo tức giận, Mẫn Nhu nhướng lông mày nhìn theo bóng lưng cao ngất của anh, khẽ cười trộm chơi đùa với bó hoa bách hợp trong tay.

Một người trầm tĩnh như Lục Thiếu Phàm cũng có lúc giận sao?

“Được, tôi biết, mọi người cứ chuẩn bị đón tiếp đi, được.”

Khi Lục Thiếu Phàm cúp điện thoại thì đôi mắt Mẫn Nhu mở to chăm chú quan sát anh, Lục Thiếu Phàm khẽ cong môi đến gần cô giúp cô sửa lại khăn choàng lụa, dịu dàng hỏi:

“Sao lại nhìn anh như thế?”

Mẫn Nhu không phải thứ bình hoa vô não, vừa rồi cô cũng hiểu điện thoại có ý nghĩa gì, có lẽ Lục Thiếu Phàm nói xin nghỉ không cho thư kí gọi tới nhưng vẫn có điện thoại, như thế, chuyện này chắc chắn vô cùng quan trọng.

Mím môi cười một tiếng, Mẫn Nhu nghiêng đầu hai mắt giống như mỉm cười ngắm nhìn Lục Thiếu Phàm, tự hào nói: “Chồng em quả nhiên là chú rể đẹp trai nhất.”

Lục Thiếu Phàm chột nhứ mày, nói tiếp: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, thì người làm vợ như em cũng muốn làm người vợ hiền mẹ tốt, hỏi thúc ông xã anh mau mau đi xử lý công việc.”

“Chắc chắn muốn anh đi sao?”

Mẫn Nhu mỉm cười gật đầu, đưa hai tay giữ lấy bàn tay Lục Thiếu Phàm, đặt vào tay mình, nhìn đôi mắt thâm thúy của anh, nói: “Anh cưới chỉ là hình thức, em không muốn anh vì em mà ảnh hưởng đến công việc.”

Lục Thiếu Phàm thở nhẹ, nắm chặt tay cô, đôi mắt đen nhìn gương mặt mỉm cười yếu ớt tỏ vẻ không quan tâm của cô, trên gương mặt tuấn tú đầy yêu thương cũng mang theo bất mãn:

“Nếu như anh nói là Mục tư lệnh đến, thậm chí anh còn phải đi suốt mấy ngày, em còn để cho anh đi không?”

Mẫn Nhu nghe nói đến họ “Mục” nụ cười hơi khựng lại, nhưng lập tức lấy lại vẻ bình thường, thản nhiên nhìn anh, đáp:

“Nếu như vì công việc, sao em lại không cho anh đi? Không phải anh đã nói sẽ khiến em tin anh sao?”

Lục Thiếu Phàm chế giễu nâng khóe môi, đối với thiện ý của Mẫn Nhu cũng đau lòng cũng áy náy, ôm cô vào lòng, buồn bực nói:

“Sao lại ngốc như thế?”

Gương mặt Mẫn Nhu cứng đờ, bất mãn đánh vào lưng anh, kêu ầm lên: “Lục Thiếu Phàm, sao anh dám nói em ngốc chứ.”

Lục Thiếu Phàm buông Mẫn Nhu ra, giữ lấy gương mặt xinh đẹp của cô, giống như cầm một con búp bê dễ vỡ, cực kì cẩn thận và trân trọng.

“Vậy còn ảnh cưới của chúng ta?”

Mẫn Nhu suy tư, ánh mắt chớp động nhìn anh nở nụ cười狡 hoạt, nâng váy nhìn về phía nhiếp ảnh gia nói:

“Nhiếp ảnh gia, anh giúp chúng tôi chụp nhanh đi.”